

Arrest

nr. 247 801 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GOOS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 12 mei 2019 en heeft er zich vluchteling verklaard op 29 mei 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 oktober 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 6 december 2019.

1.3. Op 11 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Venezolaans staatsburger. U bent geboren in La Victoria en opgegroeid op het eiland Margarita, waar u gewoond heeft in La Sabaneta en vanaf 2006 in de wijk Altigracia. U heeft twee kinderen, Fa.(...) en Fr.(...). Hun vader, uw ex-partner, woont in Colombia. U heeft in het verleden gewerkt in de horeca en vervolgens bent u in 2017 begonnen werken als verkoopster van empanadas en vis.

Sinds eind 2018 nam u deel aan lokale politieke. Op 19 januari 2019 werd u terwijl u aan het werk was aan uw verkoopstand lastig gevallen door colectivos. Ze eisten geld van u. U kon dit niet betalen. De colectivos namen uw empanadas mee. Uw kinderen, die bij u waren, raakten overstuurd. Uw zoon kreeg een astma-aanval. U ging met hem naar het ziekenhuis, waar hij verzorgd werd. U probeerde een klacht in te dienen tegen de colectivos, maar de politie wilde u niet helpen.

Op 23 januari 2019 nam u deel aan een grote betoging in Pampatan. Op 16 maart 2019 nam u deel aan een lokale betoging in uw wijk om het gebrek aan elektriciteit aan te klagen. Op 17 maart 2019 werd u door een politieagent van de nationale politie aangehouden in uw huis. U werd geblinddoekt en gehandboeid meegenomen in een witte wagen naar een voor u onbekende plaats. Ze zeiden tegen u dat u niet meer mocht gaan betogen, u niet meer van u mocht laten horen. Vervolgens werd u vrijgelaten langs de weg naar de luchthaven. U keerde terug naar huis. U besloot samen met uw moeder aan uw zus Y.(...), die de Belgische nationaliteit heeft, om hulp te vragen. Uw zus Y.(...) kocht een vliegtuigticket voor u, uw broer en uw twee kinderen.

Op 11 mei 2019 heeft u samen met uw broer, M.(...) I.(...) M.(...) C.(...) ((...), OV (...)) en uw twee kinderen Venezuela verlaten. Op 12 mei bent u in Madrid aangekomen, alvorens u op 13 mei verder reisde naar België. Op 29 mei 2019 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart, identiteitsdocumenten van uw kinderen, geboorteaktes van uw kinderen, schoolattesten van uw kinderen, de toestemming voor uw kinderen om alleen met u te reizen, een attest van uw werk, een medisch attest van uw kind, getuigenissen van bureaus, twee foto's, vliegtuigtickets en een USB-stick met twee foto's en een video op.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u problemen kent omdat u politiek opposant bent en aan betogingen deelnam (CGVS, p. 4 en 13 en vragenlijst CGVS, vraag 3). Uw verklaringen over uw politieke activiteiten zijn echter weinig consistent of overtuigend. Wanneer u gevraagd wordt wanneer u precies begonnen bent aan betogingen deel te nemen zegt u dat u dit deed sinds het voorval van 19 januari 2019 en dat u onder meer de onveiligheid en het gebrek aan voorzieningen wilde aanklagen (CGVS, p. 16). Echter, gevraagd of u voordien ook al had deelgenomen aan betogingen zegt u plots dat u in december ook al deelnam aan betogingen en protestacties. U nam hieraan deel om de moeders en de vissers te helpen (CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd wanneer u voor het eerst deelnam zegt u dan weer dat het in november was om de leerkrachten te steunen van uw school. Wanneer u gevraagd wordt aan hoeveel betogingen in totaal u deelnam zegt u vervolgens dat die van november de eerste was en vervolgens nog een op 23 januari 2019, en uiteindelijk een op 16 maart (CGVS, p. 17). Dergelijke inconsistente verklaringen doen ernstig twijfelen aan uw politieke activiteiten.

Hoe dan ook dient er te worden opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U heeft slechts aan drie of vier betogingen deelgenomen. U was geen lid van een politieke partij

(CGVS1(...), p. 16). Uit uw verklaring blijkt niet dat u een leidinggevend figuur of vooraanstaande criticaster van het regime was. Uw politiek activisme in Venezuela was aldus zeer beperkt. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Aangaande de problemen die u gekend heeft met de colectivos omwille van uw werk als verkoopster, dient er te worden vastgesteld dat er verschillende tegenstrijdige elementen opvallen met betrekking tot dit onderdeel van uw asielrelaas. Zo verklaarde uzelf in een kiosk op de hoek van een straat te werken als verkoopster, terwijl uw broer verklaarde dat u als verkoopster werkte in een kleine ruimte in uw huis (CGVS1(...), p. 8; CGVS2(...), p. 8). Er wordt aan uw broer nog ter bevestiging gevraagd of hij bedoelt dat u in uw eigen huis werkte, waarop hij bevestigend antwoordde (CGVS2(...), p. 8). Aangezien u verklaarde dat u problemen met de colectivos plaatsvonden aan een kiosk op straat waar u werkte, ondermijnen deze tegenstrijdige verklaringen van u en uw broer over uw werkplaats de geloofwaardigheid van deze problemen (CGVS1(...), p. 11).

Het is voorts bijzonder vreemd dat er in de door u voorgelegde brief van de gemeenteraad staat tot u tot 13 maart 2019 heeft gewerkt als verkoopster, terwijl uzelf verklaarde niet meer te zijn gaan werken na 19 januari 2019 (CGVS1(...), p. 10). Het feit dat de inhoud van de brief van de gemeente, het enige door u neergelegde document met betrekking tot uw werk, niet overeenkomt met uw verklaringen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de problemen met de colectivos die u tijdens uw werk als verkoopster op 19 januari 2019 zou gekend hebben.

U verklaart voorts dat u verhuisde naar uw moeder omdat de colectivos 's avonds altijd naar u op zoek gingen in de buurt van uw huis (CGVS1(...), p. 13, 21). Uw moeder berichtte u in september of oktober 2019 tevens nog over een incident waarbij ze bij haar thuis kwamen op zoek naar u (CGVS, p. 13). Dit

is weinig overtuigend. Dat zij u reeds sinds januari 2019 aan het zoeken zouden zijn is, gezien u slechts enkele huizen verderop ging wonen bij uw moeder tot aan uw vertrek in mei 2019, weinig geloofwaardig. Ook aangaande de problemen die u gekend heeft met de Venezolaanse autoriteiten kunnen er opmerkelijke vaststellingen worden gemaakt.

U verklaarde dat u op 17 maart 2019 uit uw huis werd gehaald door iemand van de politie en dat dit de reden was om uw vertrek naar België te regelen (CGVS1(...), p. 12-13). Uw broer heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter geen enkele melding gemaakt van het feit dat u uit uw huis werd meegenomen door iemand van de politie. Gevraagd welke problemen u gekend heeft in Venezuela, zegt hij louter dat de colectivos uw empanadas wilden afnemen (CGVS1920113, p. 9). Gevraagd of u nog andere problemen heeft gekend die tot uw vlucht hebben geleid zegt hij dat dit uw probleem was, dat de colectivos u lastig vielen (CGVS1920113, p. 9). Aangezien u samen met uw broer uit Venezuela bent vertrokken, ondermijnt het de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw broer het enkel heeft over colectivos die uw empanadas willen afnemen en geen enkele melding maakt van uw problemen met de politie (CGVS1920113, p. 8-9).

Bovendien legt u inconsistente verklaringen af met betrekking tot met wie u precies problemen heeft. Zo zegt u eerst dat de politie u thuis kwam arresteren (CGVS, p. 17). Later, gevraagd hoe de autoriteiten uw huis binnenkwamen, zegt u: "de politie als die komen, de guardia [nacional], als die ergens een huis binnenvallen komen ze gewoon binnen". Gevraagd wat het verschil is tussen de politie en de guardia nacional – het nationale leger – zegt u dat er geen verschil meer is. U wordt dan gevraagd of het dan de guardia nacional was die uw binnenviel, waarop u zegt het niet te weten (CGVS, p. 18). Dat u niet zou weten of u door de politie of het leger zou zijn gearresteerd is zeer opmerkelijk, temeer daar u eerder wel zelf een onderscheid maakte tussen het leger en de politie (CGVS, p. 17).

Tevens ondermijnen uw verklaringen over wat u gedaan heeft na deze aanhouding verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud meerdere keren dat u niet meer buitenkwam na deze aanhouding (CGVS, p. 13, 20, 21). De documenten die u neerlegde over de toestemming van uw kinderen, de scholing van uw kinderen en uw werk zijn echter allemaal verkregen na deze aanhouding (CGVS1(...), p. 20). U wordt geconfronteerd met het feit dat u nog naar verschillende overheidsdiensten bent geweest, waarop u louter stelt dat ze u die documenten niet kunnen weigeren omdat u een burger van Venezuela bent (CGVS1(...), p. 21). Dat u gedurende uw hele persoonlijke onderhoud benadrukt dat u niet meer buitenkwam na het incident van 17 maart 2019, terwijl u meerdere documenten neerlegt die u bij verschillende diensten heeft verkregen u na 17 maart 2019, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS, p. 13, 20, 21).

Het feit dat u geen problemen heeft met de autoriteiten wordt verder ondersteund door het feit dat u legaal en in het bezit van uw eigen paspoort het land heeft kunnen verlaten (vragenlijst DVZ, vraag 31, p. 12). U kende geen problemen bij uw vertrek op de luchthaven in Caracas (CGVS1(...), p. 11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw deelname aan een massademonstraties en enkele kleine betogingen in uw wijk niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en de documenten van uw kinderen hebben betrekking op jullie identiteit, elementen die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Uw vliegtuigticket toont louter aan wanneer u naar België bent gevlogen. Met betrekking tot de getuigenissen van uw burens, waarmee u wilt bewijzen dat u werd opgehaald uit uw huis, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Met betrekking tot de foto's en video van aan uw huis, dient er opgemerkt te worden dat er aan privé-foto's en video's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder

risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U woonde in een huis dat eigendom is van uw zus en waar u geen huur voor moest betalen (CGVS1(...), p. 7). U moest niets betalen voor water en elektriciteit (CGVS1(...), p. 9). U was tevens in het bezit van een carnet de la patria waarmee u bonussen kon verkrijgen (CGVS1(...), p. 10). U heeft verschillende jobs gedaan, in de horeca en als verkoopster (CGVS1(...), p. 8). Uw vader en broers werken als vissers met hun eigen boot in Venezuela (CGVS1(...), p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Met de opmerkingen van uw advocaat werd rekening gehouden, zij hebben echter geen betrekking op de aangehaalde elementen in deze beslissing en kunnen aldus geen afbraak doen aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, waarbij verzoekster zich op een schending beroept van de artikelen 48/3, 48/6, §§ 1 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4.1. van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen

voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS) en van artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), betwist verzoekster de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoekster meent dat haar aldus de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster besluit dat haar in ondergeschikte orde minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende nieuwe stukken: het rapport "*Article 3. The Court's approach to burden of proof in asylum cases*" van Council of Europe/European Court of Human Rights van 2016 (stuk 3), het artikel "*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*" van OHCHR van 5 juli 2019 (stuk 4), het artikel "*Human Rights Watch: Venezuela. Extrajudicial Killings in Poor Areas: Pattern of Serious Police Abuse Goes Unpublished*" van 18 september 2019 (stuk 5), het artikel "*Maduro's muscle: Politically backed motorcycle gangs known as 'colectivos' are the enforcers for Venezuela's authoritarian leader*" van The Washington Post van 14 maart 2019 (stuk 6) en het artikel "*The Armed Groups Propping Up Venezuela's Government*" van InSight Crime van 1 maart 2019 (stuk 7).

2.2.2. Op 5 januari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport "*OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, het rapport "*OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela*" van juli 2019, het "*Algemeen Ambtsbericht. Venezuela 2020*" van juni 2020 en het rapport EASO "*Venezuela. Country Focus*" van augustus 2020 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij het vertrouwensbeginsel geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aangaande de verwijzing van verzoekster naar artikel 10 van de Procedurerichtlijn en artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat

deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster inconsistente en geen overtuigende verklaringen aflegt over wanneer zij precies begonnen is aan betogingen deel te nemen, hetgeen haar profiel als politiek opposant en iemand die deelnam aan betogingen ondermijnt; (ii) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat verzoekster in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was en uit haar verklaringen niet blijkt dat zij een leidinggevende figuur of vooraanstaande criticaster van het regime was; uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk; (iii) verzoeksters verklaringen aangaande de problemen die zij zou hebben gekend met de *colectivos* omwille van haar werk als verkoopster tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevatten nu (1) verzoekster en haar broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over de plaats waar verzoekster haar werk als verkoopster zou hebben uitgeoefend, (2) de brief van de gemeenteraad die verzoekster voorlegt melding maakt van het feit dat verzoekster tot 13 maart 2019 heeft gewerkt, terwijl zij verklaart dat zij na 19 januari 2019 gestopt is met werken als verkoopster en (3) het niet geloofwaardig is dat de *colectivos* verzoekster sinds januari 2019 aan het zoeken zijn, vermits zij slechts enkele huizen verderop ging wonen bij haar moeder tot aan haar vertrek in mei 2019; (iv) verzoekster de door haar aangevoerde problemen met de Venezolaanse autoriteiten evenmin weet aannemelijk te maken aangezien (1) haar broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding gemaakt heeft van het feit dat zij uit haar huis werd meegenomen door iemand van de politie, (2) verzoekster inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot met wie zij precies problemen heeft, (3) de vaststelling dat verzoekster nog documenten neerlegt die verkregen zijn na deze aanhouding - en zij aldus nog naar verschillende overheidsdiensten is geweest - haaks staat op haar bewering als zou zij niet meer zijn buitengekomen na haar aanhouding en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas en (4) het feit dat verzoekster legaal en in het bezit van haar eigen paspoort het land heeft kunnen verlaten verder erop wijst dat zij geen problemen heeft met de autoriteiten; (v) verzoekster bijgevolg niet aantoont dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten en derhalve niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond zodat er redelijkerwijze kan worden van uitgegaan dat haar deelname aan een massademonstratie en enkele kleine betogingen in haar wijk niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten en (vi) de documenten die verzoekster in de loop van de administratieve procedure heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.3. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens haar politieke activiteiten, meer bepaald haar deelname aan betogingen en het feit dat zij een politiek opposant is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4 en 13 en 'vragenlijst', vraag 3.5.).

2.3.4.3.1. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 50 e.v. '*targeted profiles*' en p. 95-106 '*colectivos*'; COI Focus, p. 12-14). Daarbij worden zowel '*high profile*' als '*low profile*' activisten gevisieerd (EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De door beide partijen aangehaalde en bijgebrachte landeninformatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie', rechtsplegingsdossier, stuk 7 en verzoekschrift, stukken 4-5) bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht "*Venezuela 2020*" van juni 2020, p. 38-39 '*risico voor low-level demonstranten en opposanten*', p. 59-60; EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, p. 52).

Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat niet alleen personen worden gevisieerd met een politiek activisme dat verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen, zodat het enkele feit dat verzoekster heeft deelgenomen aan één of meerdere protestbetogingen niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, zoals verzoekster nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.4.3.2. Uit verzoeksters verklaringen blijkt vooreerst dat zij inconsistente verklaringen aflegt over het ogenblik waarop zij voor het eerst aan betogingen zou hebben deelgenomen, hetgeen haar voorgehouden politieke activiteiten reeds in ernstige mate ondermijnt. Zo dient immers vastgesteld dat verzoekster, gevraagd wanneer zij precies begonnen is met deel te nemen aan betogingen, in eerste instantie verklaart: "*Vanaf de 19e januari toen dat voorval is gebeurd in mijn kraam, dan ben ik beginnen meedoen. (...)*". Vervolgens gevraagd of zij "*voor die datum al deelgenomen [had] aan pol activiteiten en betogingen ?*", geeft verzoekster dan weer aan dat zij reeds in december had deelgenomen aan

protestacties. Opnieuw uitdrukkelijk gevraagd wanneer zij voor het eerst deelnam aan een betoging, wijzigt verzoekster haar verklaringen en verklaart zij reeds voor een eerste keer in 2018 te hebben deelgenomen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17). In zoverre verzoekster in dit verband in het verzoekschrift meent dat haar inconsistente verklaringen toe te schrijven zijn aan de vraagstelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zij bedoelt dat de protesten waaraan zij deelnam voor 19 januari 2019 vooral kaderen binnen “algemene” betogingen tegen het gebrek aan basisvoorzieningen en veiligheid, terwijl zij na het incident in januari 2019 meer en meer betrokken is geraakt bij de politiek, slaagt zij er allerminst in te overtuigen. De Raad stelt immers vast dat verzoekster op de vraag wanneer zij voor het eerst heeft deelgenomen aan een betoging, die tweemaal op *quasi* identieke wijze werd gesteld, geheel inconsistente verklaringen aflegt.

2.3.4.3.3. Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan haar verklaringen aangaande haar politieke activiteiten, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in Venezuela slechts in uiterst beperkte mate politiek actief was. Verzoekster heeft slechts aan drie of vier betogingen deelgenomen (in december 2018, op 23 januari 2019 en op 16 maart 2019) en was geen lid van een politieke partij (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16-17).

Voor zover verzoekster valt onder het profiel van ‘demonstrant’, blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, geïsoleerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 32-33, 56-58; Algemeen Ambtsbericht “*Venezuela 2020*” van juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor *low-level* demonstranten en opposanten’, p. 59-60).

2.3.4.3.4. Verzoekster verklaart dat zij op 19 januari 2019 werd aangesproken door de *colectivos* in haar kraam van waaruit zij empanadas verkocht. Zij zouden daarbij een maandelijks som geld (*vacuna*) hebben geëist omdat zij een opposant is. Toen verzoekster aangaf dat zij de som geld niet kon betalen, zou haar zijn meegedeeld dat zij niet langer op die plek mocht verkopen, alsook zou haar zijn verboden een klacht in te dienen. Nadat haar kinderen overstuurd raakten, zouden de *colectivos* zijn vertrokken nadat zij de empanadas hadden meegenomen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt evenwel op goede gronden vast dat verzoeksters vluchtrelaas tegenstrijdigheden bevat met betrekking tot kernelementen ervan die de geloofwaardigheid van haar problemen met de *colectivos* ondermijnen.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster en haar broer inconsistente verklaringen afleggen over haar werkplaats. Waar zij zelf aangeeft dat haar kiosk op de hoek van een straat stond, welke straat eveneens toegang gaf naar haar woning, en dat dit een standje was dat haar zus en moeder hadden gekocht en daar hadden gezet (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8-9), verklaart haar broer nochtans dat zij als verkoopster werkte in een kleine ruimte in haar eigen huis (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeksters broer (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 13, p. 8). De argumentatie in het verzoekschrift dat dit een “*taalkundige nuance*” betreft die bij het vertalen tijdens het persoonlijk onderhoud van haar broer verloren zou zijn gegaan en hij verklaard zou hebben dat het om een kleine zaak aan haar huis ging, kan allerminst gevolgd worden. Verzoeksters broer gaf immers aan als volgt: “*Ze deed dat in een kleine ruimte in haar huis*”. Daarop uitdrukkelijk de vraag gesteld of verzoekster haar werkzaamheden als verkoopster van empanadas in haar huis uitoefende, antwoordt verzoeksters broer bevestigend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeksters broer (zie administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, stuk 13, p. 8). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster zelf ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar de *colectivos* haar zouden hebben lastiggevallen omwille van haar werk als verkoopster. Daar waar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat de *colectivos* naar haar thuis kwamen en haar lastigvielen (administratief dossier, ‘vragenlijst’, vraag 3.5.), verklaart zij op het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen dat zij lastig werd gevallen aan haar kraam, dat zij dus niet bij haar thuis situeert (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12).

Verder dient opgemerkt dat verzoeksters verklaringen over het ogenblik waarop zij haar werkzaamheden als verkoopster zou hebben stopgezet niet in overeenstemming zijn met het door haar voorgelegde document van de gemeenteraad (administratief dossier, map 'Documenten' en map 'Landeninformatie', "*vertaling werkattest*", stuk 14). Zo geeft verzoekster immers aan dat zij na het incident op 19 januari 2019 niet meer is gaan werken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), terwijl in het document staat dat verzoekster haar activiteiten zou hebben uitgeoefend tot 16 maart 2019. Het feit dat de inhoud van dit document niet overeenstemt met haar verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent de problemen met de *colectivos* die zij tijdens haar werk als verkoopster op 19 januari 2019 zou hebben gekend. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat de brief van de gemeenteraad later werd opgesteld, dat zij haar moeder vroeg om deze brief op te halen bij de gemeenteraad ter bewijs van haar werkzaamheden als verkoopster van empanadas. Zij stelt zelf vast dat de data inderdaad niet overeenstemmen, maar meent dat dit toe te schrijven is aan een communicatiefout tussen haarzelf en haar moeder en benadrukt dat zij wel degelijk op 19 januari 2019 gestopt is met werken als verkoopster. Zij meent dat een dergelijke materiële vergissing haar feitenrelaas niet volledig onderuit kan halen en betoogt dat zij haar werk als verkoopster wel degelijk kan aantonen, dit zeker in samenhang met de door haar voorgelegde foto van haar dagelijkse werkplek. De Raad merkt in dit verband op dat uit het document van de gemeenteraad blijkt dat dit werd opgesteld op vraag van verzoekster zelf op 20 april 2019, zodat haar beweringen in het verzoekschrift als zou een communicatiefout tussen haarzelf en haar moeder aan de basis liggen voor de afwijkende datum voor het einde van haar werkzaamheden allerminst kan overtuigen. Daargelaten de vaststelling dat privéfoto's alleen al door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld en op de door verzoekster bijgebrachte foto geenszins kan worden afgeleid aan wie deze container toebehoort, dan wel op welke plaats en op welk tijdstip deze daar stond (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 7), kunnen de door verzoekster voorgelegde foto van haar werkplek en het document van de gemeenteraad hooguit haar activiteiten als verkoopster in een kiosk tussen 15 januari 2017 en 16 maart 2019 aantonen. Zij vormen evenwel geenszins een bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de *colectivos*. Door in het verzoekschrift verder te volharden in één versie van de tegenstrijdige data brengt verzoekster evenmin een ernstig verweer bij om de voormelde vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

Verder oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: "*U verklaart voorts dat u verhuisde naar uw moeder omdat de colectivos 's avonds altijd naar u op zoek gingen in de buurt van uw huis (CGVS1(...), p. 13, 21). Uw moeder berichtte u in september of oktober 2019 tevens nog over een incident waarbij ze bij haar thuis kwamen op zoek naar u (CGVS, p. 13). Dit is weinig overtuigend. Dat zij u reeds sinds januari 2019 aan het zoeken zouden zijn is, gezien u slechts enkele huizen verderop ging wonen bij uw moeder tot aan uw vertrek in mei 2019, weinig geloofwaardig.*"

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat de *colectivos* haar na het incident van 19 januari 2019 bleven intimideren, dat zij daarop besloot naar het huis van haar ouders te verhuizen maar dat ook daar de intimidatiepraktijken van de *colectivos* bleven aanhouden. Zij hekelt verder dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eraan voorbijgaat dat zij uit het huis van haar ouders werd ontvoerd op 17 maart 2019, waaruit blijkt dat zij haar daar wel degelijk wisten wonen. Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uit hetgeen volgt blijkt dat geenszins geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden aanhouding op 17 maart 2019 (*infra*). Bovendien kan de argumentatie in het verzoekschrift, waarbij verzoekster net onderstreept dat de *colectivos* haar wisten te vinden – ook bij haar ouders –, geenszins afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen van de bestreden beslissing. Integendeel is het in de door verzoekster geschetste context des te meer niet aannemelijk dat de *colectivos* verzoekster niet zouden hebben gevonden op een plaats enkele huizen verwijderd van haar eigen woning, zo zij haar daadwerkelijk hebben gezocht sinds januari 2019.

De Raad merkt voorts op dat het gegeven dat verzoekster een klacht indiende bij de politie, terwijl de *colectivos* haar uitdrukkelijk zouden hebben gewaarschuwd dat zij dit niet mocht doen met de vermelding dat zij haar wisten wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12) in samenlezing met haar verklaringen dat de politie niet meer functioneert (*ibid.*, p. 18), verder de door haar voorgehouden vrees, minstens de ernst ervan, relativeert. Te meer nu zij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat zij geen tweede maal een klacht durfde in te dienen uit angst voor represailles en uit

een gebrek aan vertrouwen in het rechtssysteem, zodat het eens te meer niet valt in te zien waarom zij een eerste maal wel dergelijk risico wilde nemen zich bloot te stellen aan represailles vanwege de *colectivos*.

Gelet op het voorgaande kan allerminst geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen met de *colectivos* omwille van haar werkzaamheden als verkoopster van empanadas en haar voorgehouden politiek profiel.

2.3.4.3.5. Verzoekster verklaart verder dat zij de dag na een deelname aan een protest op 16 maart 2019 werd aangehouden door de politie in de woning van haar moeder. Zij werd daarbij geblinddoekt en gehandboeid meegenomen in een witte wagen naar een voor haar onbekende plaats. Daarbij werd er tegen haar gezegd dat ze niet meer mocht gaan betogen en dat ze niet meer van haar mocht laten horen. Vervolgens zou verzoekster zijn vrijgelaten langs de weg naar de luchthaven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekster haar beweerde problemen met de Venezolaanse autoriteiten niet aannemelijk weet te maken.

Vooreerst wordt in dit verband in de bestreden beslissing terecht overwogen als volgt:

“U verklaarde dat u op 17 maart 2019 uit uw huis werd gehaald door iemand van de politie en dat dit de reden was om uw vertrek naar België te regelen (CGVS1(...), p. 12-13). Uw broer heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter geen enkele melding gemaakt van het feit dat u uit uw huis werd meegenomen door iemand van de politie. Gevraagd welke problemen u gekend heeft in Venezuela, zegt hij louter dat de colectivos uw empanadas wilden afnemen (CGVS1920113, p. 9). Gevraagd of u nog andere problemen heeft gekend die tot uw vlucht hebben geleid zegt hij dat dit uw probleem was, dat de colectivos u lastig vielen (CGVS1920113, p. 9). Aangezien u samen met uw broer uit Venezuela bent vertrokken, ondermijnt het de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw broer het enkel heeft over colectivos die uw empanadas willen afnemen en geen enkele melding maakt van uw problemen met de politie (CGVS1920113, p. 8-9).”

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift beargumenteert dat aan haar broer expliciet gevraagd werd om het over zijn eigen asielaas te hebben en niet over dat van zijn zus, dient erop gewezen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters broer nochtans blijkt dat hij tot twee maal toe expliciet naar het vluchtrelaas van zijn zus werd gevraagd en zelfs uitdrukkelijk werd geïnterpelleerd om niet zijn eigen vluchtrelaas, maar wel dat van zijn zus te duiden op een bepaald ogenblik (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeksters broer, map ‘Landeninformatie’, stuk 13, p. 8-9: *“welke problemen heeft uw zus gekend in Venezuela? Wat heeft geleid tot haar vertrek?”* en *“de vraag was welke problemen uw zus kende in VE”*).

Waar verzoekster erop wijst dat haar broer wel degelijk verschillende elementen uit haar relaas aanhaalt en zij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen selectief te werk is gegaan, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. De tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongeloofwaardigheden in het relaas van verzoekster zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze bovendien niet ongedaan kunnen worden gemaakt door verklaringen die haar broer en zijzelf wel op consistente wijze zouden hebben weergegeven.

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent:

“Tevens ondermijnen uw verklaringen over wat u gedaan heeft na deze aanhouding verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud meerdere keren dat u niet meer buitenkwam na deze aanhouding (CGVS, p. 13, 20, 21). De documenten die u neerlegde over de toestemming van uw kinderen, de scholing van uw kinderen en uw werk zijn echter allemaal verkregen na deze aanhouding (CGVS1(...), p. 20). U wordt geconfronteerd met het feit dat u nog naar verschillende overheidsdiensten bent geweest, waarop u louter stelt dat ze u die documenten niet kunnen weigeren omdat u een burger van Venezuela bent (CGVS1(...), p. 21). Dat u gedurende uw hele persoonlijke onderhoud benadrukt dat u niet meer buitenkwam na het incident van 17 maart 2019, terwijl u meerdere documenten neerlegt die u bij verschillende diensten heeft verkregen u na 17 maart 2019, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS, p. 13, 20, 21).”

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat zij deze documenten, behoudens het attest met betrekking tot haar werk, al gedurende lange tijd had. Zij vervolgt dat zij na het incident op 17 maart 2019 enkel nog documenten liet legaliseren op aanraden van een bevriende advocaat, waarbij er dus geen documenten meer opgevraagd moesten worden. Zij verduidelijkt dat zij enkel het risico nam zich naar buiten te begeven – dit dan nog telkens in aanwezigheid van (één van) haar ouders en nooit te voet – omdat de verzamelde overheidsdocumenten strikt noodzakelijk waren om met haar kinderen het land te kunnen verlaten. De Raad stelt vast dat uit de documenten die door verzoekster werden voorgelegd in de loop van de administratieve procedure geenszins kan blijken dat zij deze louter nog diende te laten legaliseren. Zo blijkt immers onder meer dat de schoolattesten van verzoeksters kinderen op respectievelijk 26 april 2019 en 9 mei 2019 werden afgegeven. Ook blijkt, zoals zij eveneens in het verzoekschrift aangeeft, dat zij diverse documenten na 17 maart 2019 liet legaliseren bij een ambtenaar van de Venezolaanse autoriteiten. Wat betreft de schooldocumenten van haar kinderen kan bovendien bezwaarlijk worden voorgehouden dat zij *“strikt noodzakelijk waren om met haar kinderen het land te kunnen verlaten”*, zoals zij nochtans in het verzoekschrift voorhoudt. Deze vaststellingen doen derhalve wel degelijk afbreuk aan haar bewering niet meer buiten te zijn gekomen na haar aanhouding.

Verzoekster wijst er voorts op dat de vraag tijdens het persoonlijk onderhoud focust op haar recht als Venezolaanse burger om overheidsdocumenten aan te vragen en dus niet over de vraag of zij zich fysiek nog op een veilige manier in openbare ruimtes kon begeven. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster de volgende vraag werd gesteld: *“u heeft na uw problemen met de politie nog allemaal documenten van de overheid verkregen, over uw kinderen bvb. Om welke redenen zou de overheid, die zo een probleem met uw [sic] heeft omdat u opposante bent, u nog zo een documenten geven, als ze zo een probleem met u hebben?”*. Het enkele gegeven dat verzoekster daarbij niet uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat zij eerder verklaarde niet meer buiten te zijn gekomen na haar aanhouding, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er aldus wel degelijk werd gepeild naar een verklaring voor het feit dat zij nog documenten van overheidsinstanties kon verkrijgen nadat zij gezocht werd als opposant.

Het motief in de bestreden beslissing omtrent verzoeksters inconsistente verklaringen met betrekking tot de vraag wie haar precies zou hebben gearresteerd, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4.3.6. In zoverre verzoekster de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld poogt te vergoelijken stellende dat zij nooit geconfronteerd werd met deze beweerde tegenstrijdigheden, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het KB CGVS: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan zoals blijkt uit het voorgaande, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het KB CGVS werd bereikt.

2.3.4.3.7. Voor het overige blijft verzoekster in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen, behoudens het motief aangaande de inconsistente verklaringen over met wie zij precies problemen heeft, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, te ontcrachten.

2.3.4.3.8. Verzoekster kan gelet op het voorgaande niet worden aangemerkt als een politieke activiste met een hoog profiel, noch blijkt dat zij op zulke wijze kritiek heeft geuit dat zij als een bedreiging wordt beschouwd of in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. De door verzoekster aangehaalde problemen met de Venezolaanse overheden of de daaraan gelieerde groepen, zoals *colectivos*, kunnen niet als geloofwaardig worden bestempeld, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar uiterst beperkte politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor het

Venezolaanse regime. Verzoekster kon tevens samen met haar kinderen Venezuela op legale wijze verlaten met hun eigen paspoorten, hetgeen eveneens een indicatie is dat zij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat. Met de argumentatie dat zij van Margarita naar Caracas vloog via een binnenlandse vlucht en dit niet voor problemen zorgde en het herhalen dat men in Caracas allicht nog niet op de hoogte was van de problemen die zich in Margarita hadden afgespeeld, beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar uiterst beperkte politieke activiteiten.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.3.4.4. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De paspoorten van verzoekster en haar kinderen, hun identiteitskaarten, de geboorteakten van haar kinderen, de toestemming inzake haar kinderen en de schoolattesten van haar kinderen hebben betrekking op hun identiteit, burgerlijke staat en scholing; gegevens welke *in casu* niet worden betwist.

De vliegtuigtickets tonen louter aan wanneer verzoekster met haar kinderen naar België is gevolgen.

Het medisch attest van de acute astma-aanval van verzoeksters zoon toont aan dat zij op 19 januari 2019 samen met haar zoon naar het ziekenhuis is gegaan, dat hij een astma-aanval had en lijdt aan chronische astma, waarvoor hij tot driemaal toe verneveld moest worden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Nergens blijkt hieruit wat de oorzaak is van zijn gezondheidsklachten noch in welke omstandigheden hij deze zou hebben opgelopen, laat staan dat deze klachten het gevolg zouden zijn van een incident met de *colectivos*. Dit document kan derhalve geen bewijs vormen van de door verzoekster beweerde vrees voor vervolging door de *colectivos*, dan wel de Venezolaanse autoriteiten.

De door verzoekster bijgebrachte getuigenissen van burens, die aldus afkomstig zijn van privépersonen, werden duidelijk ten behoeve van verzoekster opgesteld en vertonen een gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

De foto's en video aan verzoeksters woning vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's en filmpjes in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Wat betreft het document van de gemeenteraad aangaande verzoeksters werk als verkoopster en de foto die zij in dit verband voorlegt, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

De rapporten en artikelen die bij het verzoekschrift gevoegd worden (verzoekschrift, stukken 3-7) vermogen evenmin afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft waartoe verzoekster nog verwijst naar het arrest van het EHRM, 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C. *tegen Zweden*, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer omwille van haar politieke activiteiten.

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)”*

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar haar voorgehouden problemen met de *colectivos* en de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar positie als politiek opposant waardoor zij haar economische activiteiten niet langer zal kunnen uitoefenen, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht.

Ten overvloede wordt *in casu* opgemerkt dat verzoekster vermeldt dat zij geen eigendom heeft en niet kan terugkeren naar het huis van haar zus omdat dit thans door andere personen wordt bewoond. Zij merkt ook op dat haar broers en vader niet langer als vissers werken, omdat zij vrezend opnieuw te worden gevisieerd door de autoriteiten, doch ook om praktische en financiële redenen. Bijgevolg zou alle financiële steun voor de familie van verzoekster van haar zus Y. uit België komen. Verzoekster hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij zijn beoordeling heeft gestoeld op onjuiste en gebrekkige informatie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op 6 december 2019 zelf heeft aangegeven dat haar vader en broers vissers zijn en dat zij over een eigen boot beschikken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekster geeft daarbij geenszins aan dat haar vader en broer F. intussen zouden zijn opgehouden met hun vissersactiviteiten. Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters broer blijkt dat de vader en broer F. het werk nog steeds uitoefenen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeksters broer, map 'Landeninformatie', stuk 13, p. 11). Verder verklaart verzoekster over het huis van haar zus – waarin zij gratis mocht wonen voor haar vertrek (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) – dat daar niemand vast inwoont, doch dat haar moeder in de ochtend naar het huis gaat om te vermijden dat er zou worden ingebroken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Uit niets kan derhalve blijken dat verzoekster bij een terugkeer naar Venezuela niet langer over een mogelijkheid tot huisvesting en/of levensonderhoud zou beschikken, nu redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij minstens tijdelijk kan terugvallen op haar familiaal netwerk aldaar. Dit klemt des te meer daar uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar ouders een woning in eigen eigendom hebben, waar ook haar broer F. zou inwonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) en ook verzoekster in het verleden (tijdelijk) in de woning zou zijn gaan wonen (*ibid.*, p. 13). Uit de verklaringen van verzoeksters broer blijkt bovendien dat zijn partner en twee dochters eveneens bij hun ouders inwonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeksters broer, map 'Landeninformatie', stuk 13, p. 6). Het enkele gegeven dat verzoeksters moeder Venezuela thans zou hebben verlaten, waarvan verzoekster evenwel geen enkel begin van bewijs voorlegt, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster met haar betoog over het niet langer kunnen gebruiken van de *carnet de la patria* opnieuw niet verder komt dan blote beweringen die zij op geen enkele wijze staft, kan het enkele feit dat zij mogelijk geen bonussen meer kan verkrijgen door deze *carnet de la patria*

geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit niet kan blijken dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Te meer nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij voordien ook zonder steun op basis van deze *carnet de la patria* diende te overleven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

2.3.5.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c* van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela reeds geruime tijd wordt geconfronteerd met een enorme politieke, economische en sociale crisis en geldt als één van de gewelddadigste landen in de wereld. Zo bleef Venezuela ook in 2019 één van de landen met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door Observatoria Venezolano de Violencia (OVV) stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij een percentage van 60,3 per 100.000 inwoners. Het OVV registreert drie soorten van gewelddadige overlijdens, namelijk overlijdens als gevolg van crimineel geweld (6.588 in 2019), overlijdens als gevolg van politieel geweld (5.286 in 2019) en gewelddadige overlijdens die nog in onderzoek zijn (4.632 in 2019) (COI Focus, p. 16-17).

Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de "*COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020*" blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht verloren hebben en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem gewapende groeperingen het ontstane vacuüm hebben ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de beschikbare informatie tot gevolg dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze deelstaten.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster in La Victoria werd geboren en op het eiland Maragarita (staat Nueva Esparta) is opgegroeid en daar in verschillende wijken heeft verbleven tot aan

haar vertrek. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Nueva Esparta actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.3.5.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET